

Arrest

nr. 206 068 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 september 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 april 2014 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook in beroep wordt verzoeker door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, dit bij arrest van 20 oktober 2014 met nummer 131 644.

1.2. Op 20 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt bij aangetekend schrijven van 21 mei 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker dient op 5 juli 2016, in functie van een Nederlandse onderdaan die wettelijk samenwoont met zijn zus, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 december 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 5 januari 2016 ter kennis gebracht. Bij arrest van 7 juni 2017 met nummer 188 048 verwerpt de Raad het beroep gericht tegen deze beslissingen.

1.4. Verzoeker dient op 8 augustus 2017, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 1 februari 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 8 februari 2018 ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker dient op 8 februari 2018, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 23 mei 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.6. Op 19 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden hem op dezelfde datum ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [K.]

voornaam: [I.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 19.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zijn zus en schoonbroer in België wonen. Dit blijkt ook uit zijn administratief dossier. Het feit dat betrokkene's schoonbroer en zus [K.K.] [°...] legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont het gezin van zijn zus en schoonbroer. Betrokkene toont

immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer en zus voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Guinee en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Guinee vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart ook dat hij een vriendin heeft, namelijk [M.]. Hij geeft geen verdere gegevens van zijn vriendin. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in contact blijven met zijn vriendin via moderne communicatiemiddelen. Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen te hebben in België.

Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 8.02.2018. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 19.06.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 9.09.2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 29.04.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 23.05.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13q van 20.05.2014) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.10.2014. Betrokkene ontving een bijkomende termijn om het grondgebied te verlaten geldig tot 20.12.2014. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 5.07.2016 diende betrokkene een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn schoonbroer [T.L.] [°...], die de Nederlandse nationaliteit heeft. Deze aanvraag werd geweigerd op 23.12.2016. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 5.01.2017 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 23.12.2016), geldig 30 dagen. Betrokkene's verzoek tot nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 7.06.2011. Op 8.08.2017 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 1.02.2018. Deze beslissing werd op

8.02.2018 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 1.02.2018), geldig 30 dagen.

Betrokkenes derde aanvraag tot vestiging op basis van artikel 47, ingediend op 8.02.2018, werd door de Stad Antwerpen geweigerd op 23.05.2018 daar betrokkene niet alle nodige documenten kon voorleggen. Deze beslissing werd diezelfde dag aan betrokkene betekend (bijlage 20).

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 8.02.2018. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Het feit dat betrokkenes schoonbroer en zus [K.K.] [°...] legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont het gezin van zijn zus en schoonbroer. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer en zus voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Guinee en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Guinee vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart ook dat hij een vriendin heeft, namelijk [M.]. Hij geeft geen verdere gegevens van zijn vriendin. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in contact blijven met zijn vriendin via moderne communicatiemiddelen. Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen te hebben in België.

Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij in België is omdat zijn zus hier woont en dat hij niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, omdat hij er geen familie meer heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt. Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8, 39/79 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“A.

Op basis van artikel 7 VW werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip een beslissing tot vasthouding en inreisverbod opgemaakt door verwerende partij en aan verzoeker betekend op 19 juni 2018.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 19 juni 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker geen geldig visum heeft op dit ogenblik, en aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg zou hebben gegeven.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster is op de hoogte van de volledige situatie van verzoeker en dat verweerster haar beslissing totaal niet motiveert.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

B.

Houdende de reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

In casu is de bestreden beslissing van 19 juni 2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd.

Verzoeker stelt dat de motivering uit artikel 74/14 §3,4° Vw, waardoor hem geen termijn wordt toegestaan het rijk vrijwillig te verlaten, omdat hij reeds eerder het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker betwist de toepassing van het voormeld artikel daar de motieven noch in feite noch in rechte geenszins af te leiden valt dat deze bepalingen op hem niet van toepassing zijn daar deze artikelen refereren naar personen die helemaal geen rechtsgrond meer hebben om in België te verblijven.

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig en volledig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verwerende partij zomaar besluit om tijdens een gegeven termijn van een eerder uitgevaardigd bevel, - een nieuw bevel met vasthouding uit te vaardigen -, NIET te respecteren zonder enig persoonlijk onderzoek te verrichten naar mijn verzoeker om na te gaan of hij überhaupt de intentie had om onder te duiken.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige en redelijke wijze werd genomen.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verwerende partij de aan verzoeker verleende termijn om het grondgebied te verlaten, ging respecteren.

Onzorgvuldig bestuursoptreden maakt een schending van het beginsel van de fair play uit, zo aan dit optreden moedwilligheid ten grondslag ligt.

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play, Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen."

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit verder voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43).

De verwerende partij handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot een het bevel om het grondgebied te verlaten, wanneer hij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar "een ministerieel besluit" zonder een grondig onderzoek te voeren naar de persoonlijke gedragingen van mijn verzoeker en de al dan niet acuut gevaar voor de samenleving.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden. Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Nergens in de bestreden beslissing en in het administratief dossier blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden om de termijn van 30 dagen verleend op 23 mei 2018 niet te respecteren.

Aan verzoekster wordt in de bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, om de volgende reden:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 8.02.2018. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Uit de gegevens van het administratief dossier zal blijken dat verzoeker, nadat hij op 8 februari 2018 in kennis werd gesteld van een weigeringsbeslissing, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig-dagen, een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op diezelfde dag.

Dat Hij op die dag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Hij kreeg een attest van immatriculatie, geldig vanaf 8 februari 2018 tot - aanvankelijk - 8 augustus 2018, doch uiteindelijk tot 23 mei 2018, dag waarop de nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen, werd genomen en waarop de burgemeester van de stad Antwerpen het verzoek kreeg van de verwerende partij om het attest van immatriculatie te supprimeren.

Luidens artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet: "De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugnijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan."

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig—op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake- deze

verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, -wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugnrijving opgeschort."

In casu stelt verzoekende partij vast dat hij in principe op grond van het laatste bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk tot en met 23 juni 2018 in het Rijk mocht verblijven. Verwerende partij kan verzoeker prima facie bezwaarlijk ten kwade duiden dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel die vervat zat in de eerste bijlage 20 van 1 februari 2018, betekend op 8 februari 2018, nu hij nog tijdens de termijn van dertig dagen die hem destijds werd toegekend om het grondgebied te verlaten een nieuwe aanvraag indiende die van rechtswege tot gevolg had dat de uitvoerbaarheid van deze verwijderingsmaatregel werd opgeschort.

Bovendien slaat verwerende partij de bal volledig mis door te stellen dat er geen termijn wordt toegekend gelet op een eerder bevel van 1 februari 2018, terwijl nog een termijn verder liep van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23 mei 2018 t.e.m. 23 juni 2018.

Daar-anders over denken lijkt op het eerste gezicht artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet volledig zinledig-te maken.

De motivering van de verwerende-partij dat er een risico zou bestaan op onderduiken, doet hieeraan-geen afbreuk. In eerste instantie niet omdat dit een a posteriori motief is dat niet in de bestreden-beslissing werd opgenomen zodat er geen rekening mee kan worden gehouden. Ten tweede niet omdat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet precies lijkt te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor een vreemdeling die zich in het geval van verzoeker bevindt. Dat het indienen van een nieuwe aanvraag zoals in casu a priori zou moeten worden beschouwd als een risico op onderduiken, lijkt daarmee niet verzoekenbaar. (Zie arrest dd. 12 juni 2018 met nr. 205 210 gekend onder het rolnummer RVV 221 035 /VIII)

Bijgevolg kan verzoeker enkel maar besluiten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat geen rekening werd gehouden met de afgifte van het attest van immatriculatie naar aanleiding van zijn nieuwe aanvraag en de daarmee gepaard gaande termijnen. Het middel is, in de besproken mate, ernstig."

3.3.2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft op eerste zicht duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kunnen in deze beslissing de juridische en feitelijke gegevens worden gelezen die hebben geleid tot deze beslissing.

Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum.

Er wordt vervolgens gemotiveerd in het licht van de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt allereerst ingegaan op verzoekers verklaring aan de politie dat zijn zus en schoonbroer in België wonen. Verweerder erkent op zich dat verzoeker inwoont bij deze familieleden in België, die hier legaal verblijven. Hij oordeelt dat deze omstandigheid het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat en niet blijkt dat de tenuitvoerlegging van deze beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij motiveert in dit verband dat verzoeker niet aantoont dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn zus en schoonbroer voor de komst naar België, en evenmin blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij weerhoudt in deze omstandigheden geen disproportionaliteit in het licht van verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM. Hij stelt ook dat er geen breuk van de familiale relaties blijkt, waar de zus en schoonbroer verzoeker regelmatig kunnen komen bezoeken in Guinee en er vanuit België contact kan worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen. Inzake verzoekers verklaring een vriendin in België te hebben, stelt verweerder verder dat er buiten de voornaam geen verdere gegevens voorliggen van deze vermeende vriendin.

Ook hier aanvaardt hij geen disproportionaliteit in het licht van verzoekers recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM, nu verzoeker met deze vriendin in contact kan blijven via de moderne communicatiemiddelen. Verder wordt gewezen op verzoekers eigen verklaringen dat hij geen kinderen heeft in België en dat hij niet lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland.

Er wordt verder geduid dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van mening dat er een risico op onderduiking bestaat. Eén argument, gesteund op de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt in dit verband naar voor gebracht, met name dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 8 februari 2018 en hij, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig is vertrokken. Hij stelt dat dan ook kan worden verwacht dat een termijn van één tot zeven dagen verzoeker evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Verzoeker stelt nog dat niet wordt gemotiveerd over “*de voorgebrachte stukken*”. Hij verduidelijkt echter niet op welke stukken hij dan doelt. Er blijkt niet dat hij stukken heeft voorgelegd aan het bestuur. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Bij lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder op het eerste zicht, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, dat wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Zo heeft verweerder uitgebreid gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en toegelicht waarom er, in het licht van verzoekers verklaringen dat hij in België een zus, schoonbroer en vriendin heeft, geen sprake is van een disproportionele inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- en familieleven.

De voorziene motivering verschaft verzoeker prima facie het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Verzoeker geeft er in zijn middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, waar hij inhoudelijke grieven hiertegen ontwikkelt. Hij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat een specifiek element ten onrechte onbesproken is gebleven in de bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.2.1.2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast. De Raad ziet dan ook niet in hoe artikel 8 van deze wet zou zijn miskend. Enige verdere toelichting ontbreekt in dit verband ook volledig.

3.3.2.1.2.3. Verzoeker betwist dat er in zijn situatie toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit betoog mist feitelijke grondslag, nu in de bestreden beslissing op geen enkele wijze toepassing wordt gemaakt van deze wetsbepaling. Deze bepaling werd zelfs opgeheven.

3.3.2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals in casu het geval, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Verzoeker betoogt dat hem ten onrechte tijdens een gegeven termijn van een eerder uitgevaardigd bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding wordt gegeven en dit zonder dat enig persoonlijk onderzoek blijkt om na te gaan of er een intentie tot onderduiken was. Enerzijds stelt hij dat hem op 23 mei 2018, dag waarop zijn derde aanvraag gezinshereniging werd afgewezen, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven met een nieuwe termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek en deze beslissing niet wordt gerespecteerd. Anderzijds stelt hij dat hem ook niet ten kwade kan worden geduid nog geen uitvoering te hebben gegeven aan de verwijderingsmaatregel die was vervat in de bijlage 20 van 1 februari 2018, betekend op 8 februari 2018, nu hij op 8 februari 2018 onmiddellijk een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indiende en artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet in deze situatie voorziet dat in afwachting van een beslissing inzake deze aanvraag de uitvoerbaarheid van de verwijderingsbeslissing wordt opgeschort.

Er wordt allereerst vastgesteld dat in hoofde van verzoeker op 23 mei 2018 geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten is genomen, en hem op deze datum dus evenmin een nieuwe termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In zoverre verzoekers betoog ervan uitgaat dat dit wel het geval was, mist het feitelijke grondslag. Hij erkent dit ook ter terechtzitting.

Verzoeker maakt wel het voorwerp uit van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 1 februari 2018, en betekend op 8 februari 2018, waarbij een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Verzoeker wijst op het gegeven dat hij op 8 februari 2018 onmiddellijk een nieuwe aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet indiende en op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat in deze situatie bepaalt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Het is niet betwist dat gelet op deze wetsbepaling, en dit in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van 8 februari 2018, de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op dezelfde datum was opgeschort. Zoals reeds werd aangehaald, werd inzake deze (derde) aanvraag gezinshereniging op 23 mei 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen, dit omdat verzoeker had nagelaten binnen de vooropgestelde termijn de vereiste stavingstukken te voegen bij zijn aanvraag. Vanaf deze datum blijkt niet dat het aan verzoeker afgeleverde attest van immatriculatie nog geldig was en de uitvoerbaarheid van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 8 februari 2018 ingevolge artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet nog was opgeschort. Er blijkt dus op het eerste zicht niet dat het nemen van de bestreden beslissing op 19 juni 2018 op zich in strijd was met deze wetsbepaling.

Er blijkt prima facie niet dat het door verzoeker aangehaalde artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat de termijn voor vrijwillig vertrek die hem op 8 februari 2018 werd gegeven mede wordt opgeschort. De Raad stelt vast dat verzoeker in casu, en dit in tegenstelling tot in het door hem aangehaalde arrest van de Raad, na afsluiting van de derde aanvraag gezinshereniging op 23 mei 2018 nog een redelijke termijn heeft gehad om uit eigen beweging gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 8 februari 2018, zodat in casu op het eerste zicht geen onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid kan worden vastgesteld waar in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden en, in het verlengde van deze vaststelling, dat er een risico op onderduiken bestaat. Er blijkt niet dat in casu, in het licht van deze redelijke termijn, nog specifiek rekening diende te worden gehouden met het eerdere attest van immatriculatie geldig tot 23 mei 2018. Verzoeker toont ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing alsnog aanwijzingen waren dat hij zich wel degelijk aan de verwijderingsmaatregel betekend op 8 februari 2018 wenste te houden en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Er blijkt niet dat verzoeker reeds stappen had ondernomen om een vrijwillige terugkeer te organiseren.

In deze omstandigheden toont verzoeker op het eerste zicht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aan.

3.3.2.1.2.5. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Elke toelichting in dit verband ontbreekt evenwel. Artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet is op het eerste gezicht ook duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hierin wordt niet verwezen naar het beroep tegen een afgewezen aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1.2.6. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van "het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'".

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald heeft hij een duurzame relatie met mevrouw [M.] met Spaanse verblijfsrecht waarin zij een belangrijke rol vervult in het leven van verzoeker. Deze duurzame relatie valt onder het begrip "gezin". Verzoeker is afhankelijk van haar, dat de verwerende partij hiermee minstens rekening diende te houden ingevolge artikel artikel 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

"Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster wel als een vluchteling in de zin van artikel 1 A, 1° van de Conventie van Genève dient te worden beschouwd:

- 1. verzoekster bevindt zich thans buiten haar land van herkomst, namelijk in België;*
- 2. verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging;*
- 3. deze vrees is gebaseerd op haar nationaliteit en religieuze afkomst en het feit dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort, verzoekster is namelijk en praktiserend christen in Nigeria.*
- 4. verzoekster kan niet de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten bekomen nu alom bekend is dat de wanpraktijken van BOKO HARAM zoals uiteengezet in haar asielaanvraag, worden getolereerd.*

Verzoeker dreigt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan foltering en/of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (schending van artikel 3 EVRM), nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een actueel onderzoek werd verricht dat verzoeker een reëel risico zou lopen bij een eventueel terugkeer. Verwerende partij verwijst hiervoor uitsluitend naar de negatieve beslissing gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op 22 oktober 2014.

Verzoeker stelt dan ook dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is, dat bij de bepaling van het begrip gezin geen onderscheid gemaakt wordt tussen een wettig gezin en een natuurlijk gezin.

Dat nieuwe verwantschapspannen eveneens door het recht op eerbiediging van het gezin wordt beschermd. Dat artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie. Dat dit werd bevestigd door het EHRM in het arrest Kroon.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden beslissing allerminst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene.

Verzoeker betreurt dat verwerende partij blijkbaar de uitoefening van de duurzame relatie, zowel in hoofde van verzoeker als zijn vriendin, uitermate wordt bemoeilijkt door een verwijderingsmaatregel te nemen. De motivering hiervoor is disproportioneel ten aanzien van artikel 8 EVRM waardoor zowel de familiale als de duurzame relatie ernstig worden bemoeilijkt en een onherstelbaar nadeel met zich meebrengt nu er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. Dat verwerende partij geen enkele

wederkerigheid voor ogen houdt wanneer zij stelt dat verzoekers familie hem kunnen komen bezoeken in Guinee, terwijl verzoeker zijn familie en/of vriendin niet kan komen bezoeken in België.

Een schending van artikel 3 EVRM en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op een afdoende wijze door verzoekster aannemelijk gemaakt. Deze middelen zijn in de besproken mate ernstig en derhalve gegrond.

In casu is evenmin de 'fair balance'-toets niet gebeurd."

3.3.2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een duurzame relatie met een Spaanse vrouw. Hij stelt van haar afhankelijk te zijn. Hij wijst er ook nog op dat hij familie heeft in België.

Er wordt allereerst vastgesteld dat verweerder rekening heeft gehouden met deze verklaringen van verzoeker en heeft onderzocht of de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Hij oordeelde dat dit niet het geval is en dit op volgende gronden:

"Betrokkene werd gehoord op 19.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zijn zus en schoonbroer in België wonen. Dit blijkt ook uit zijn administratief dossier. Het feit dat betrokkene's schoonbroer en zus [K.K.] [°...] legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont het gezin van zijn zus en schoonbroer. Betrokkene toont immers niet aan dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer en zus voor zijn komst naar België. Betrokkene toont evenmin aan dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's zus en schoonbroer kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Guinee en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Guinee vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart ook dat hij een vriendin heeft, namelijk [M.]. Hij geeft geen verdere gegevens van zijn vriendin. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of

privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan in contact blijven met zijn vriendin via moderne communicatiemiddelen. Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen te hebben in België.”

Verzoeker toont niet aan dat er in casu sprake is van een gezins- of familieleden dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Het enkel vermelden van een voornaam van een Spaanse vrouw en het stellen dat er sprake is van een relatie, overtuigt op het eerste zicht nog niet dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie die als dusdanig onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker blijft, ook in beroep, in gebreke meer concrete gegevens naar voor brengen van de vermeende Spaanse vriendin en legt geen (begin van) bewijs voor van een effectieve partnerrelatie, laat staan een duurzame partnerrelatie. Hij brengt ook geen stukken naar voor die wijzen op een samenwoning. Indien, zoals verzoeker voorhoudt, er sprake is van een duurzame partnerrelatie, zou toch van hem mogen worden verwacht dat hij hiervan minstens een begin van bewijs kan voorleggen. Nu hij op dit punt in gebreke blijft, overtuigt hij niet dat hij kan terugvallen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker duidt ook op geen enkele wijze waarom hij dan afhankelijk zou zijn van deze persoon.

In zoverre verzoeker nog doelt op een familieleden met zijn zus en schoonbroer in België, wijst de Raad erop dat in beginsel de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn zus en schoonbroer.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32)

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”*: *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het "*ander familielid*" in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige broers en zussen vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan.

In casu werd reeds tweemaal vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker "*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie*". Deze beslissingen zijn definitief aanwezig in het rechtsverkeer. Een derde aanvraag om gezinshereniging werd afgewezen omdat verzoeker niet tijdig de vereiste stavingstukken voorlegde. In dit verband liggen ook thans geen nieuwe elementen voor.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus en schoonbroer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en deze familieleden niet vaststellen. Verzoeker, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft dus opnieuw in gebreke een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Het bestuur heeft bovendien bijkomend vastgesteld dat een verbreking van de banden met de Spaanse M. en de zus en schoonbroer in België niet blijkt, en dus ook in geen geval een disproportionele inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- of gezins- en familieleven, waar verzoeker via de moderne communicatiemiddelen met deze personen in contact kan blijven en deze hem op geregelde tijdstippen kunnen opzoeken in het land van herkomst. Verzoeker brengt op het eerste zicht geen concrete argumenten naar voor die wijzen op het incorrecte of kennelijk onredelijke karakter van deze beoordeling. Er liggen geen argumenten voor dat het ingeroepen privé- dan wel gezins- en familieleven enkel in België mogelijk is of verzoekers aanwezigheid in België hiervoor is vereist. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat verzoekers verblijf in België steeds precair of illegaal was, en hij dus geen enkele verwachting kon hebben dat hij in dit land een privé- of gezins- of familieleven mocht opbouwen. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die kunnen wijzen op dergelijke "*zeer uitzonderlijke omstandigheden*" en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden kan op het eerste zicht een schending van artikel 8 van het EVRM, of van het '*fair balance*'-beginsel, niet worden vastgesteld.

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker stelt in de eerste plaats dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, gelet op zijn relatie met een Spaanse vrouw van wie hij afhankelijk is. Hierboven is reeds vastgesteld dat verzoeker een duurzame partnerrelatie niet aantoont, net zomin als een afhankelijkheidsrelatie. De Raad ziet dan ook niet in dat in deze situatie de hoge drempel die artikel 3 van het EVRM vereist, is bereikt. Een ernstige grief ontleend aan dit verdragsartikel blijkt geenszins.

Verzoeker stelt verder dat hij als praktiserend christen in Nigeria vreest voor vervolging. Verzoeker geeft echter zelf aan dat hij, zoals ook wordt gesteld in de bestreden beslissing, de Guineese nationaliteit heeft. Dit betoog is niet ernstig.

Verzoeker betoogt ten slotte dat er geen actueel onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt. In de bestreden beslissing wordt, wat artikel 3 van het EVRM betreft, erop gewezen dat verzoekers asielaanvraag negatief werd afgesloten op 22 oktober 2014 door de Raad. Verder stelt hij vast dat *“[h]et administratief dossier geen stukken [bevat] die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”* Verzoeker houdt op het eerste zicht dus ten onrechte voor dat geen actueel onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM heeft plaatsgevonden. Verweerder was evenwel van oordeel dat niet blijkt dat er in dit verband nieuwe elementen spelen, die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt ook vast dat verzoeker, tijdens zijn gehoor bij de politie en gevraagd om welke redenen hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet wees op een gewijzigde veiligheidssituatie of nieuwe problemen in het herkomstland die alsnog kunnen wijzen op een nood aan bescherming. Hij wees er enkel op dat hij in zijn herkomstland geen familie meer zou hebben. Naast het gegeven dat dit in beginsel een blote bewering betreft, wees verweerder er in de bestreden beslissing op het eerste zicht correct op dat met een dergelijke algemene verklaring nog niet wordt aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn die wijzen op een ernstig en reëel risico op behandeling in strijd met artikel van het EVRM.

Verzoeker maakt, in de thans voorliggende omstandigheden, een ernstige grief in de zin van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.3.2.2.3. Het middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS